SALLA SIMUKKOVÁ

ČERNÁ JAKO EBEN

EGMONT
Publishing

Všem, kteří milují.
Všem, kteří jsou sami.

Pozoroval jsem tě.

Pozoroval jsem tě, když jsi o tom nevěděla. Sledoval jsem každý tvůj pohyb i výraz tváře. Domnívala ses, že jsi neviditelná a nepostřehnutelná, ale já vím o všem, co děláš.

Znám tě lépe než kdokoli jiný. Znám tě lépe, než se znáš ty sama.

Vím o tobě všechno.

Copyright © Salla Simukka 2014
Original edition published by Tammi Publishers
Czech edition published by agreement with Tammi Publishers
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 4651. publikaci
Z finského originálu Musta kuin Eebenpuu přeložila Johana Sandqvist
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Martin Mráz
Tisk Finidr, s.r.o.
První vydání
ISBN 978-80-252-3534-8
www.egmont.cz

8. PROSINCE

PÁTEK

1

Lumikki probudil něčí pohled.

Rozpálený pohled. Horký. Spaloval kůži i mysl. Ty oči byly Lumikki důvěrně známé. Světle modré, odstínu ledu a vody, nebe a světla. Právě teď se usmívaly, přestože pohled zůstal vážný. Ruka se zvedla, aby Lumikki pohladila po vlasech, a potom lehce pokračovala podél okraje tváře ke krku. Lumikki cítila, jak jí touha zahlodala nejdřív v břiše a potom níž. Nával touhy byl tak silný, že si nebyla jistá, jestli to bylo až k omdlení příjemné, nebo spíš úzkostně bolestné. Ve vteřině byla připravená. Liekki si s ní mohla dělat, co chtěla. Lumikki byla otevřená všemu, úplně všemu. Naprosto Liekki důvěřovala a věděla, že všechno, na co se Liekki chystá, bude čirá rozkoš. Dělaly si navzájem dobře, protože chtěly pro tu druhou jen to nejlepší. Nic menšího nebylo dost dobré.

Liekkina ruka lehce spočívala na Lumikkině krku a Liekki pokračovala v pozorování. Lumikki už cítila pul-

zující vlhkost. Její dech se zrychlil. Pulz na krku tepal proti Liekkiným prstům. Liekki se k Lumikki naklonila a dotkla se rty jejích úst, dráždivě přejela jazykem po jejím dolním rtu, ale ještě ji nelíbala doopravdy. Lumikki se musela krotit, aby Liekki nesevřela a lačně se na ni nepřisála. Nakonec Liekki lehce přiložila rty na Lumikkina ústa a začala ji líbat tak neodolatelně, jak to uměla jen ona. Lumikki by byla zasténala, kdyby ze sebe dokázala vůbec něco vypravit. Zavřela oči a pomyslela na to, že se vzdá. Bezvýhradně.

Náhle se polibek změnil. Byl jemnější, něžnější a nejistější. Už to nebyl polibek od Liekki. Lumikki otevřela oči a člověk, který ji líbal, se trochu odtáhl. Lumikki se mu podívala přímo do očí.

Do hnědých, přátelských, veselých očí.

Byly to oči Sampsy.

„Dobrý ráno, Růženko," řekl Sampsa a naklonil se, aby Lumikki znovu políbil.

„Starej fór," zamumlala Lumikki a začala si protahovat paže, které jako by jí zdřevěněly.

„Aspoň sto let starej."

Sampsovo zachechtání zarezonovalo Lumikki na krku. Šimralo to. Bylo to příjemné.

„Vlastně je mnohem starší. Perrault napsal vlastní verzi v sedmnáctým století a bratři Grimmové v devatenáctým. Ale příběh se vyprávěl už dávno předtím. Věděl jsi například, že v jedný starší verzi princ Růženku nevzbudil žádným něžným polibkem, ale jednoduše řečeno ji znásilnil? Jenže ani to ji nevzbudilo. Růženka procitla až ve chvíli, kdy porodila dvojčata, která…"

Sampsova ruka vklouzla pod deku a hladila teď Lumikkina stehna. Co chvíli se přibližovala k cíli. Lumikki začalo být zatěžko pokračovat v řeči. Touha, která se v ní probudila ve snu, byla stále naléhavá.

„Nech si přednášky do školy," šeptl Sampsa a začal Lumikki líbat vášnivěji.

A Lumikki už nemyslela na nic jiného než na Sampsovy rty a prsty. Neměla přece důvod myslet na nic jiného. Na nikoho jiného.

Lumikki sledovala od stolu v kuchyni Sampsova záda. Vařil jí v moka konvičce kávu a zároveň si sám na vedlejším vařiči ohříval mléko na kakao. Sampsa měl příjemná, přiměřeně svalnatá záda, která budila důvěru. Flanelové kostičkované kalhoty od pyžama právě visely na jeho bocích tak nízko, že byly krásně vidět dva dolíčky mezi Sampsovými zády a zadnicí. Lumikki potlačila touhu přiložit k nim palce.

Sampsovy tmavohnědé vlasy byly legračně rozcuchané. Pobrukoval si nějakou lidovou písničku, kterou právě jeho skupina Vainio nacvičovala. Vainio hráli moderní folkovou hudbu a Sampsa byl jejich houslistou. Lumikki je slyšela několikrát hrát na gymnazijních oslavách. Nebyl to přímo její styl, ale šlo o rychlou, veselou a energickou hudbu. Ve svém žánru to byla pravděpodobně dobrá kapela.

Na okenní tabulku cákala směs prosincového sněhu s deštěm. Lumikki si dala nohy na židli, objala kolena a položila si na ně bradu. Kdy začalo být normální, že

v kuchyňce její směšně malé garsonky ráno pobíhal milý polonahý kluk?

Všechno asi začalo hned s počátkem prvního pololetí, v polovině srpna. Nebo ne úplně hned, protože ty první dny chtěli všichni, naprosto všichni, s Lumikki klábosit. Chtěli slyšet o tom, jak zachránila lidi při požáru v Praze, kde se jedna sekta snažila provést hromadnou sebevraždu. Jaké to bylo, stát se hrdinkou, být slavná, vidět vlastní fotku ve všech novinách? O případu samozřejmě informovala i finská média a několik novin chtělo s Lumikki po návratu z cesty udělat rozhovor. Odmítla.

Lumikki odpovídala na otázky svých zvědavých spolužáků krátce, dokud je to nepřestalo bavit, protože z ní nic víc nedostali.

Tehdy se objevil Sampsa. Od začátku chodili s Lumikki na stejné gymnázium. Procházeli těmi samými chodbami, sedávali ve stejných třídách. Lumikki ho znala od vidění, ale Sampsa pro ni nikdy neznamenal více než tvář mezi ostatními.

Sampsa si k Lumikki jednou přisedl ve školní jídelně. Přicházel si popovídat před začátkem hodin a doprovázel Lumikki ze školy až k Centrálnímu náměstí. Dělal to, jako by šlo o tu nejpřirozenější věc na světě. Žádným zneklidňujícím způsobem se Lumikki do života necpal. Ve chvíli, kdy zjistil, že přirozená konverzace na určité téma skončila, nesnažil se ji za každou cenu prodlužovat. Žádná z Lumikkiných čas od času úsečných a nepřátelských odpovědí ho neurazila. Sampsa si s Lumikki jednoduše povídal, díval se na ni přátelsky a jednal otevřeně, dokázal jí dělat společnost a pak v pravý čas odejít, dřív než atmosféra začala být trapná.

Vším, co Sampsa dělal, říkal: „Nic od tebe nečekám. V nic nedoufám. Nic nepožaduju. Můžeš zůstat taková, jaká jsi. Je fajn trávit s tebou čas. Moje sebevědomí nestojí na tom, jestli se na mě usměješ, ale nebudu se zlobit, když to uděláš."

Lumikki si postupně uvědomila, že se na Sampsu těší. Bylo jí najednou teplo, když si k ní přisedl a díval se jí přímo do očí, nevinně a vesele. Když se Sampsa zlehka dotkl její ruky, Lumikki cítila, jak jí v břiše začali tancovat drobní lehcí motýlci.

Začali se vídat i mimo školu. Začali chodit na dlouhé procházky, do kaváren a na koncerty. Lumikki si připadala jako peříčko, které příjemný větřík vždy zafoukne do situací, v nichž se cítí přirozeně a správně. Ruku v Sampsově ruce. Trochu nejistý, ale vřelý první polibek za temného listopadového večera. Chlapcova ruka, která hladila Lumikki po vlasech a po zádech, když u něj spala první noc. Sampsa dokázal čekat. Nesnažil se Lumikki tlačit do něčeho, na co ještě nebyla připravena.

A potom jednoho večera Lumikki připravena byla. Nebyla vůbec překvapená, že fyzické sblížení se Sampsou bylo právě tak příjemné, bezpečné a správné jako všechno ostatní, co spolu prožívali.

Na začátku prosince se z nich tak zřejmě stal oficiálně pár. Lumikki se zdálo, že věci byly právě tak, jak být měly. Konečně se zamilovala do někoho nového. Dokázala se přenést přes Liekki a jejich rozchod, přestože

to trvalo dlouho, celý rok. Liekki zmizela definitivně z Lumikkina života ve chvíli, kdy proces změny pohlaví, kterým procházela, byl v nejsložitější fázi. Liekki se domnívala, že nedokáže být v tu dobu s nikým, dokonce ani s milovanou Lumikki. Lumikki tak nezbyla jiná možnost, než přijmout Liekkino rozhodnutí, přestože mu nikdy tak docela neporozuměla.

Teď byl ale v její kuchyni Sampsa, vařil kakao, pobrukoval si a Lumikki se chtělo zlíbat každičký jeho zádový obratel.

Život byl tady. Život byl dobrý.

Dokonce nevadilo ani to, že směs deště se sněhem plískala do oken tak silně a hlasitě, jako by se někdo snažil dostat skrz sklo dovnitř a drásal nehty okenní tabulky.

2

Byl jednou jeden klíč.

Klíč z kovu, dobře padnoucí do ruky. Na jeho konci bylo umně vyraženo srdce. Klíč vyrobili v roce 1898. Stejně jako malou truhlu, do které pasoval. Doteky rukou povrch klíče za desítky let používání opotřebovaly a vyleštily. Jako první ho držel v rukou kovář, který klíč ukoval. Poté připadl prvnímu majiteli truhly. Ten měl sedm dětí, jejichž rukama klíč postupně prošel. V tu chvíli byl už tak ohmataný, že na něm bylo těžké rozlišit jednotlivé otisky prstů.

Klíče se někdo dotýkal naposledy před více než patnácti lety. Tehdy si ho několikrát vyměnili dva lidé. V jejich rukou byl klíč jakoby o poznání těžší. Ve chvíli, kdy otáčeli klíčem v zámku truhly, zdálo se jim, jako by někdo otáčel ostrým nožem v jejich srdci. Když byl klíč použit naposledy, na jeho povrch dopadly slané kapky.

Pak klíč někdo schoval. Ležel ve svém úkrytu rok za rokem, opuštěný, zavržený.

Ale na klíč se nezapomnělo. Na světě byli dva lidé, kteří na něj mysleli denně. Vryl se jim do mysli a neustále je tam pálil jako žhnoucí železo. Pokud by myšlenky těch lidí dokázaly přimět klíč, aby zářil, jeho jasné jiskřivé světlo by na kilometry daleko odhalilo jeho úkryt.

Byl jednou jeden klíč, který byl skryt.

V pohádkách stejně jako v opravdovém životě vše, co je skryto, chce být nakonec nalezeno.

Klíč čekal, až se ho opět někdo bude dotýkat a otevře jím truhlu. Klíč čekal na svém místě trpělivě a tiše.

Brzy už měl přijít jeho čas.

3

Tohle byl Lumikkin les. Větve jako černé stíny, černé stíny jako větve, kořeny stromů se proplétaly jako hadi, než se zanořily pod zem, aby tam vytvořily rozsáhlou hustou síť. V ní se kořeny navzájem obtáčely a podzemní žíly různých stromů se propojovaly a sály stejnou životní sílu. Větve načrtávaly svoje mapy mezi jednotlivými stromy i směrem k nebi tolika různými linkami, že světlu bylo zatěžko najít si skrz ně cestu. Ty větve byly jako paže, tahy štětcem, vlasy. Tenké, něžné i tlusté, silné a krásné.

Les byl hrou stínů, tancem šerého světla a mlhy, sotva slyšitelných šepotů a vzdechů, které naháněly husí kůži. Všechna stínová stvoření lesa, jeho snová zvířata, potichu našlapující šelmy i obyvatelé tmy Lumikki vítali. Byla opět mezi svými.

Temnota se kolem ní rozprostřela a usadila se i v Lumikkině nitru. Známá a zároveň cizí. V lese se Lumikki

běželo lehčeji. Dýchala víc zhluboka. Vlasy, které měla svázané, se uvolnily z gumiček a vítr si s nimi začal pohrávat a provádět, co ho napadlo. Lumikki se do vlasů najednou zamotávaly větve a listy. Hedvábné šaty se na ní roztrhaly. Na pažích se jí objevily škrábance. Vzduch byl cítit hlínou a tlejícím listím. Lumikki zaostřila pohled i na ty nejdrobnější pohyby stínů. Měla na rukou krev, která co chvíli tmavla, až úplně zčernala jako všechno kolem. Nemělo by smysl zkoušet ji smýt. Zůstane jí na rukou navždy, protože Lumikki zabila, je šelma.

Tohle byl Lumikkin les. V jeho přítmí byl prostor ke vzrušení a strachu, k zoufalství i radosti. Jeho těžký vzduch naplnil Lumikkiny plíce. V objetí lesa se cítila jakoby celistvější. Byla víc sama sebou, byla volnější. Lumikki si lehla na kořeny, přitiskla dlaně na vlhkou zem a přála si, aby se i ona mohla stát součástí kořenů, splynout s nimi, vnořit se do země a najít čistý pramen.

Les kolem Lumikki vzdychal a tepal, jako by měl jen jeden puls. Její puls.

„Jó, dobrý! Tenhle beat srdce je hustej a zakončí scénu úplně dokonale."

Hlas Tinky Lumikki probral. Posadila se na jevišti. Bylo jí, jako by se právě probudila z hlubokého snu. Tahle scéna na ni takto působila vždycky. Vžívala se do ní tak důkladně, až zapomínala, že zkouší na jevišti malého sálu gymnázia divadelní hru *Černé jablko.*

Lumikki si stále nebyla úplně jistá, jestli účinkování ve hře byl dobrý nápad. Přemluvil ji k tomu Sampsa.

„Hele, jde o nové pojetí pohádky o Sněhurce. To si nesmíš nechat ujít. Role Sněhurky je jak napsaná pro tebe," řekl Sampsa a věnoval jí ten svůj optimistický úsměv plný důvěry. Kdykoli Lumikki ten úsměv viděla, byla ochotná udělat téměř cokoli.

Minimálně byla ochotná účinkovat v téhle divadelní hře, přestože myšlenka, že bude coby jmenovkyně hrát hlavní postavu, jí byla protivná a trapná. Jako by se předváděla. *Černé jablko* napsala Tinka, která hru zároveň režírovala. Hned na první zkoušce Lumikki přesvědčila, že text je úžasný a provedení bude parádní. Tinka na gymnázium, kde se rozvíjely rétorické schopnosti, přišla teprve na podzim, ale věřila si natolik, že teď režírovala i o dva roky starší spolužáky.

Tinka od pohledu zapadala do stereotypu žáků na tomto gymnáziu. Její zvláštní účesy a styl oblékání se denně měnily. Jednou přišla do školy v tylové sukni a s červenými vlasy vyčesanými vysoko do drdolu, podruhé měla kanady, obnošené džíny, nadměrně velkou bundu s kapucí a vlasy jako vrabčí hnízdo, jindy zase oblek s vestičkou a buřinku. Změna a hledání přesto u Tinky neznamenaly touhu být něčím extra. Tinka nic nepředstírala. Byla to přímá a praktická osoba, která věděla, co chce. Lumikki si jí vážila.

Černé jablko začínalo scénou, v níž princ pozoroval Sněhurku ležící ve skleněné rakvi. Byl do krásné nehybné dívky beznadějně zamilován. Skleněnou rakev dal přenést na svůj hrad. Cestou jeden ze služebných zakopl, rakev se

zakymácela, kousek otráveného jablka vyletěl Sněhurce z krku a ona procitla. Až potud byl děj stejný jako v klasické pohádce. Ovšem v Tinčině verzi Sněhurka, která se probrala z kómatu způsobeného otráveným jablkem, nebyla rolí princovy nevěsty ani zdaleka tak nadšená. Už si stačila zvyknout na les, jeho šelmy a stíny. Nechtěla do zlatého zámku, aby se tam z ní stala královna, které budou všichni sloužit a která skoro nikam nesmí. Princ zbožňoval jen Sněhurčinu krásu, to, co si opravdu myslela, ho nezajímalo.

Tinčina hra měla silný feministický podtext, ale nešlo o žádné kázání nebo agitaci, jen atmosféra hry byla hustá a zneklidňující. Žádná z postav *Černého jablka* nebyla vyloženě kladná. Dokonce ani myslivec, který se snažil Sněhurku zachránit, protože i ten jednal na základě svých pudů a tužeb.

Lumikki se postupně vracela do obyčejného, opravdového světa, který ji obklopoval. Dostat se z účinků poslední scény jí dalo zabrat. Šlo o působivý až hypnotický obraz: Lumikki zůstala ležet na podlaze. Světla zhasla. Jeviště i celý sál se na chvíli ponořily do úplné tmy, v níž se ozýval stále hlasitější tlukot srdce. Sněhurka se právě před chvílí dozvěděla o myslivcově smrti a zabila prince stříbrným hřebenem s ostrými zuby. Pak utekla z hradu zpátky do milovaného lesa, do tmy mezi své šelmy a stíny.

Když scénu zkoušeli poprvé s rekvizitami, zvukem a světly, hodnou chvíli po jejím skončení nebyl nikdo s to ze sebe vypravit ani slovo. Jen po sobě nevěřícně pokukovali, jako by se chtěli navzájem zeptat: „Taky jste to cítili? Copak jsme byli chvíli někde úplně jinde?“

„Příští zkouška je v pondělí večer, ve stejný čas tady!“ připomínala Tinka.

„A není už to pomalu nazkoušený? Co kdybychom si dali jeden volnej večer?“ navrhl Aleksi, který hrál prince.

Tinka na Aleksiho vrhla vyčítavý pohled.

„Máme dva týdny do premiéry a ještě plno práce. A někdo by měl pilovat text tak, aby se mu konečně aspoň jednou povedlo říct všechny repliky správně.“

Aleksi pokrčil rameny a odešel ze sálu.

Sampsa přistoupil k Lumikki a začal ji hladit po zádech.

„Bylas fakt dobrá. Zase.“

„Díky,“ odpověděla Lumikki a zavazovala si u toho kanady.

Ruce se jí pořád ještě trochu třásly.

„Uvidíme se pozítří. Musím běžet, mám zpoždění už teď a matka bude vyvádět.“

Sampsa políbil Lumikki na čelo, hodil si batoh na záda a zmizel. V průběhu posledních několika scén se stačil převléct z kostýmu myslivce do civilu. Sampsova rodina měla ve zvyku scházet se každý pátek u společné večeře, kam přicházeli i Sampsovy prarodiče a tetička z Tampere. Setkání mělo už mnohaletou tradici, takže Sampsa nemohl ani pomyslet na to, že by někdy nedorazil. Několikrát požádal Lumikki, aby šla na večeři s ním, ale ta zatím vždycky odmítla. Pomyšlení, že na ni budou všichni civět a hodnotit ji, jí nebylo zrovna příjemné. Lumikki ovšem slíbila, že se v neděli staví na kávu, to budou u Sampsy doma jen jeho rodiče a mladší sestra. I to už byla pro Lumikki dost velká výzva.

Opuštěná, temná škola byla snově tichá, když Lumikki a Tinka scházely po schodech do auly plné zrcadel. Prázdné chodby vypadaly podivně a kroky dívek se rozléhaly prostorem. Ve dne bylo na chodbách plno studentů a člověk neslyšel vlastního slova.

Tinka nahlas analyzovala nedostatky jednotlivých scén, ale Lumikki se na její rozbor nedokázala soustředit. Byla chyba, že na účinkování ve hře přistoupila? Nelíbilo se jí, s jakou intenzitou se do role ponořila a nakolik se opravdový svět kolem ní ztrácel. Nehrála Sněhurku, která pobíhá po lese. Byla tou Sněhurkou a na rukou cítila krev. Hlasitý tlukot srdce na konci hry patřil jí. Lumikki nebyla na takovou ztrátu sebekontroly zvyklá a bála se jí.

Tinka si zřejmě všimla, že Lumikki není zrovna do řeči, a tak si kabáty oblékly v tichosti. Lumikki si zavázala kolem krku obří červenou vlněnou šálu, kterou pro ni upletla Elisa, její bývalá spolužačka z gymnázia. Šála dorazila poštou. Dívky zůstaly v kontaktu, přestože minulou zimu si Lumikki nedokázala vůbec představit, že by se z Elisy mohla stát její opravdová kamarádka.

Venku padaly velké chomáče sněhových vloček, které hned po dopadu na černou zem tály. Bohužel se prosinec stále ještě neměl chuť obléct do bílé.

„Jestli v tomhle projektu zatím není všechno, jak má být, tak na tebe to rozhodně neplatí. Ty jseš prostě killer," prohlásila Tinka, když vykročily ze dveří na školní dvůr.

Pak mávla rukou na pozdrav a vydala se opačným směrem než Lumikki, která Tince nestihla odpovědět nic, co by mělo alespoň trochu smysl. Lumikki se vydala

směrem k ulici Hämeenkatu a kanady jí čvachtaly v tající břečce. Na chodníku kousek před sebou uviděla učitele psychologie a matematiky, kteří také odešli ze školy až teď večer. Učitelé v téhle době pracovali dlouho, opravovali písemky a slohové úlohy. Část z nich si nechtěla nosit práci domů a raději zůstávala ve škole dlouho do večera. Bylo trochu legrační vidět je mimo gymnázium, jak si povídají a smějí se. Lumikki byla ráda, že je od nich dost daleko a neslyší, co si říkají. Domnívala se, že čím méně toho o soukromém životě svých učitelů ví, tím lépe.

Osvětlený kostel Aleksanterin kirkko z červených cihel jí připadal mohutný a důvěrně známý. Bylo už dost tma a několik starých náhrobních kamenů v parku u kostela nebylo z chodníku vidět. Velké sněhové vločky vypadaly proti černým větvím stromů jako peříčka, která se uvolnila z andělských křídel. Lumikki si zastrčila ruce hloub do kapes kabátu a přidala do kroku.

V levé kapse jí zašustilo něco divného, co tam předtím nebylo. Lumikki to vytáhla. V rukou držela bílou na čtyřikrát přeloženou A4. Lumikki papír rozložila. Šlo o krátký dopis napsaný na počítači. Zastavila se pod pouliční lampou a přečetla si ho.

Sněhurko moje.

Tvůj princ tě nezná. Ani v divadelní hře, ani v opravdovém životě. Dívá se jen na tvůj vzhled. Vidí jen část tebe. Já vidím hlouběji, až do tvé duše.

Máš na rukou krev, Lumikki. Víš to. Já to vím.

Vidím každý tvůj pohyb.

Brzy o mně uslyšíš znovu. Ale pochop tohle: jestli o mých zprávách někomu řekneš, třeba jen jednomu jedinému člověku, krve bude brzy mnohem víc. A z premiérového představení nevyvázne nikdo živý.

S láskou,
Tvůj Obdivovatel, Tvůj Stín

Lumikki se prudce nadechla a zvedla pohled od dopisu. Koutkem oka zahlédla, jak se poblíž něco mihlo. Něco černého.

Ale když se podívala tím směrem, viděla jen dlouhé temné stíny stromů.

4

Večer co večer dala se princezna laskat.
Kdo však laská, tiší jen vlastní svůj hlad,
a její touha byla plachá mimóza,
pohádka udivující skutečnosti.
Každé nové laskání jí srdce plnilo trpkou sladkostí.
Princezna poznávala těla, avšak hledala srdce:
nikdy neviděla jiné srdce než svoje vlastní.

Lumikki si četla báseň *Princezna.* Uklidňovalo ji to. Přečetla posmrtně vydanou sbírku Edith Södergranové *Země, která není* už tolikrát, že v podstatě uměla všechny básně nazpaměť. Nebo jí minimálně první verše připomněly, jak text pokračuje. Známé básně byly jako mantry. Dokázaly uklidňovat, protože slova se na sebe vázala právě v tom správném pořadí, bez překvapení a změn.

Poté, co si Lumikki přečetla dopis, nedokázala jít přímo domů. Opravdu někdo sledoval každý její krok?